

ȘASE FOTOGrame

(Grigore Constantinescu – 28 noiembrie 2014)

I) Din filmul stagiunilor Operei Comice, desprind mai multe „fotograme” cu durată variabilă. Pornesc de la filmul memoriei, pentru a comenta alegerea directorului Fondator, Smaranda Oțeanu Bunea, care a avut premoniția existenței Operei Comice montând pe o scenă, virtuală la început, a acestui teatru, opera „**Directorul de teatru**”, aparținând lui Mozart. Retrospectiv, mă întorc deci spre trecut și recunosc, după destul de mulți ani, depășind un deceniu, câte reușite, dezamăgiri, intervenții, riscuri, mulțumiri și decepții se înscriu în cronica instituției născute dintr-o idee. Am aflat-o comunicată membrilor Uniunii Criticilor Muzicali într-o zi de luni, marți, miercuri sau joi. Nu contează. I-am răspuns că propunerea ei asumă riscuri, replică ce a trecut neobservată. Hotărârea exista, Smaranda Oțeanu Bunea nu a așteptat niciodată încuviințarea celorlalți. Doar semnăturile pe un... Proces-verbal.

II) Nu am memoria amintirilor atât de antrenată încât să reiau enumerarea, lectura numelor celor mulți care au urcat pe această scenă, nici câte și care au fost locațiile unde s-au desfășurat, de bună voie sau fără voie bună, ani de-a rândul, spectacolele. Desigur, nici măcar nu pot face lista drumurilor internaționale parcurse de ansamblul teatrului, în „cele patru zări” țări și continente, apropiate sau foarte departe. Nici distincțiile cucerite cu brio. O parte din aceste informații putem să le găsim în revista MELOS.

Păstrez deci, aici doar fotogramele, cu asumarea diverselor varietăți de întâmplări, cu rezonanța aplauzelor și râsetelor de copii.

III) Regret acum că nu am fost destul de curios să-l întreb cândva pe jurnalistul Mircea Bunea, cum vede această parte a lui de viață, în postură de „soț al Directoarei”. Am convorbit, fumând câte o țigară, aproape, înainte de spectacole sau după, în mai multe dintre acele după-amieze sau finaluri de zi când eram invitați la opere, balet de-o oră, sărbătoriri, turnee. Ceva am „citat” în privirea sa, în comportamentul cu prietenii, printre care am fost și noi, Luli și eu. Avea o mare admirație, îmbinată cu surpriza constatării „faptelor de arme” împlinite de Smaranda. Nu judeca, ci știa cert că ea poate realiza imposibilul, relaționând cu autorități, artiști, autori, trecând și rezolvând în grabă o problemă sau alta.

Din stal, privea; nu se pronunța, cel puțin printre noi. Doar zâmbea discret, lăsând să înțeleagă, cine-l vede, ce crede. Mefistofelic, uneori mi-am imaginat cam cum erau convorbirile de acasă, după spectacole, cu observații formulate hâtru. Oricum, am avut sentimentul că trăia intens destinul de martor, cu afecțiune însoțind-o unde ar fi plecat, împreună, oricând, oriunde.

IV) Cum s-a alcătuit repertoriul Operei Comice pentru Copii? Cel mai plastic ar fi să consider că era o mare tombolă, din care Smaranda Oțeanu Bunea alegea biletele câștigătoare. Ba o operă, ba un spectacol cu cântece și dansuri, ba un balet de buzunar, săptămână de săptămână, lună de lună, stagiune de stagiune, turneu de turneu. Mereu; punct și de la capăt!

După cortina de final a unei premiere, începea să caute titlul următor. După șirul stagiunilor, începea să aleagă boabele, asemenea Cenușeresei; o boabă la dreapta, două la stânga, ce păstrăm, ce uităm, ce reluăm... În jurul Directoarei, „misionarii” roiau, întrebau, descopereau școli și

aduceau copii cu varii mijloace, numărau costume, construiau decoruri, vânau prezențele la repetiții, un fel de „du-te vino!” fără oprire. Vacanțele n-au însemnat odihnă, ci călătorii, în țară sau peste hotare. Sagiunea însă, cu un tic-tac implacabil, avea zile fixe, anunțate pe „Radio România Muzical” de la o săptămână la alta. Firește, existau și excepțiile de la regulă, numite, în jurnalul de bord, „Ocazii”. Există oboseală? Nicidecum! Niciunde! La nimeni...

V) Pentru cine o cunoaște pe Smaranda Oțeanu Bunea... Directoarea Operei Comice pentru Copii, este greu de imaginat că există vreo zi fără o idee, capabilă să inițieze un traseu, să deschidă o fereastră, o ușă. Oare? Ce anume? Titluri... interpreți... locații... adaptări... solicitări... promisiuni, insistențe. Printre acestea, mii de telefoane, convorbiri pe telefoane mobile sau fixe, prin care Directoarea pătrundea pretutindeni, la colegi, muzicieni, coregrafi, cântăreți, dansatori, regizori, șefi de instituții, sectoare, orașe... și... mai sus, prin care obținea împlinirea ideii!

Nu cândva. Acum!!!

VI) După un număr de stagiuni, când credeam că găsise soluții mulțumitoare pentru derularea stagiunilor, implicit o anume liniște, a început „marea aventură”. Smaranda Oțeanu Bunea a găsit LOCUL. Care loc ? Cel destinat a așeza Opera Comică pentru Copii, deja instituționalizată, într-o sală de spectacole. A fost simplu? Desigur, adică un lanț fără oprire de zile și nopți pentru a construi, ca „Ana lui Manole”, ceea ce întruchipa în visurile sale. Cunosoc și eu multe istorii ale celei care a construit teatrul în care trăiește azi Opera Comică pentru Copii. Totuși, puține din ceea ce au fost, multe relatate la telefon, cu descrieri pline de haz sau energie, mirare, furie.

Reluând acum șitul de fotograme imaginate, știu că Smaranda poate!

Nu obosește, nu negociază, nu iartă. Este o învingătoare!